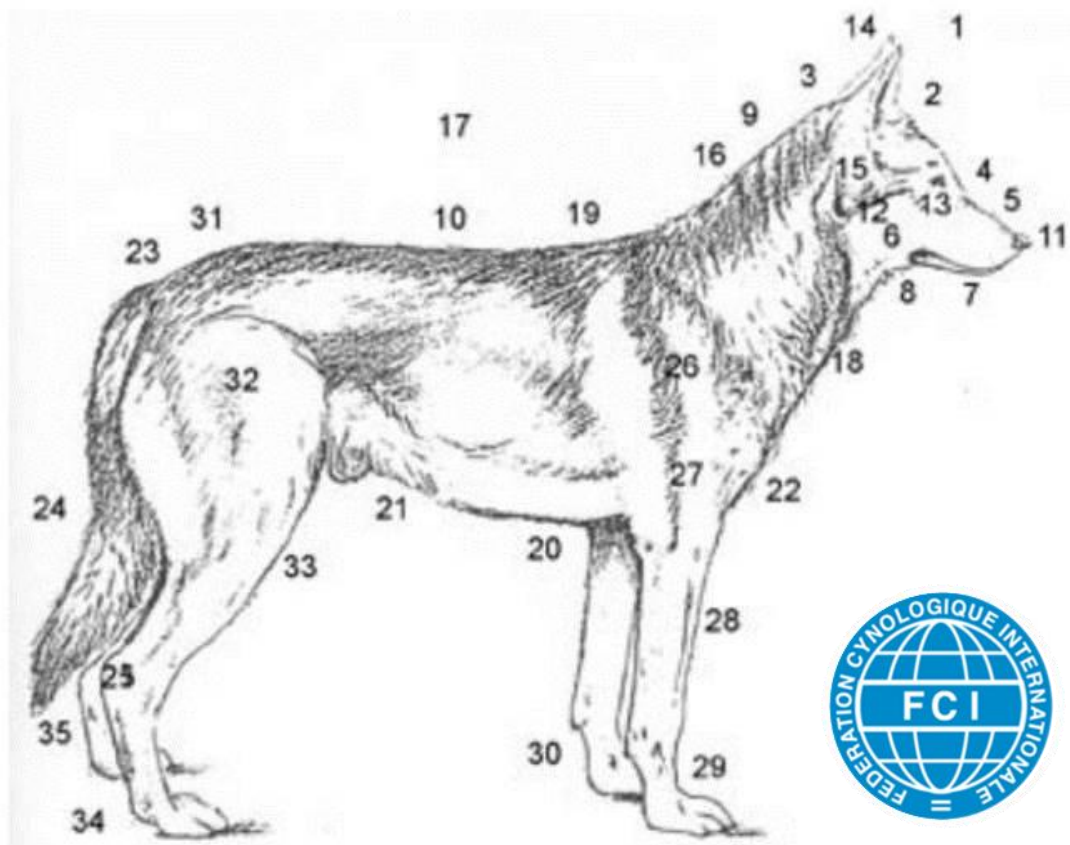

**Rasstandaard
voor het ras Saarlooswolfhond**

Timber van de Kilstroom 1973

STANDAARD NUMMER 311**RAS:****LAND VAN OORSPRONG:****DATUM VAN UITGIFTE:****GEBRUIK:****FCI-INDELING:****SAARLOOSWOLFHOND**

[n.b. schrijfwijze: aan elkaar geen "S" tussen wolf en hond korte aanduiding SWH]

NEDERLAND

20 OKTOBER 1993 [onderhavige standaard]

GEEN

GROEP 1 HERDERSHONDEN [geen gebruikshond]

DE DIK GEDRUKTE TEKST IS DE LETTERLIJKE TEKST VAN DE STANDAARD.

NB: Noten **1**), enz. verwijzen naar de toelichting.

De nummers tussen blokhaken **[1]**, enz. verwijzen naar het betreffende onderdeel op de afbeelding hierboven.

Hoewel een deel van de noten bij de respectievelijke onderdelen verwerkt is worden zij voor de volledigheid toch in zijn geheel aan het eind opgenomen

BEKNOPT GESCHIEDENIS

Leendert Saarloos (1884-1969) experimenteerde graag, dit deed hij voornamelijk door vervangingen over te brengen van de een op de andere soort. Zo huisvestte hij enkele hondenrassen waaruit hij een in zijn ogen een ideale werkhond wilde fokken. Uiteindelijk werd het de Duitse herder die hij wilde verbeteren en waarvan hij een exemplaar paarde aan een wolvin die hij verkreeg uit Diergaarde Blijdorp in Rotterdam.

Na jarenlang fokken en experimenteel testen op specifieke werktaken, is de ogenschijnlijke geschiktheid op het geleidehondenwerk uitgebouwd tot het op grotere schaal africhten op deze werktak.

Jarenlang is er geschreven maar ook gespeculeerd hoe Leendert Saarloos in het begin stadium is gekomen tot een basispopulatie waarop hij zijn idealen kon uitbouwen.

Al langere tijd weten we dat de werkelijkheid een andere is als tot nog toe beschreven.

Schriftelijke en mondelinge overlevering moesten ons doen geloven hoe de populatie werd uitgemendeld vanuit de Duitse herder reu Gerard van de Fransenum (op stambomen vermeld als Franchum) en de wolvin Fleur.

Veel napluiswerk en opduikende documentatie hebben de boel toch een beetje op zijn kop gezet, bevestigden wat allang vermoed werd en heeft gestaafd dat ons inzicht in en onze mening over het jarenlang fokken van Leendert Saarloos een juiste was.

Verkregen zekerheden over de bedreven fokkerij uit die dagen komen door opduikende documentatie nu aan een andere interpretatie bloot te staan.

ALGEMENE VERSCHIJNING

De SWH is een krachtig gebouwde hond. Zijn uiterlijk, lichaamsbouw, gangwerk en beharing doen denken aan die van de wolf. Hij is harmonieus gebouwd en heeft lange benen, zonder de indruk te wekken van hoogbenigheid. Reuen en teven moeten in allure duidelijk hun sekse doen blijken.

Hiermee wordt bedoeld dat de Saarlooswolfhond visueel moet doen denken aan één van zijn stamouders, de wolf, en dat alle delen van het lichaam, zoals hoofd, hals, romp en benen in harmonie bij elkaar moeten passen. Aan de verschijningsvorm moet duidelijk zichtbaar zijn dat we met een reu of teef te maken hebben.

KARAKTER

Hij is een levendige hond, overstromend van energie, die een trots en onafhankelijk karakter heeft. Hij gehoorzaamt uit eigen vrije wil en is niet slaafs.

Dit mag geïnterpreteerd worden dat de SWH onvermoeibaar lijkt en tot op zekere hoogte zichzelf weet te vermaken maar zeer is ingesteld op activiteit van de roedel. Gezien zijn roedelinstant en weigerachtige tegenzin aan opdrachten die tegengesteld zijn aan zijn erfcoördinaten, is het geen hond voor het bijbrengen van gehoorzaamheid op hoger ofwel voortgezet niveau, de gedrag- en gehoorzaamheids training. Zijn stemming is mede alles bepalend.

Hij is zeer aanhankelijk aan zijn baas en hoogst betrouwbaar.

Benadrukt moet worden dat de SWH in hoge mate een roedeldier is die het liefst in de nabijheid van het gezin wil vertoeven. Het is af te raden hem in een kennelhuisvesting op te sluiten. Hij zal hierdoor droef en lusteloos ogen en nimmer aflatend pogen zichzelf te bevrijden.

De SWH, voortkomend uit de besloten fokzuivere populatie, kent geen agressie, de aanvalsdrijf wordt dominant onderdrukt door de vluchtdrijf.

Bij de oncontroleerbare fokkerij van fokkers buiten de Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden waar veel onnavolgbare kruisingsproducten worden gezien, is er bezorgdheid over ingekruiste agressie. De Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden waarschuwt de aspirant-koper nadrukkelijk hiervoor.

Tegenover vreemden stelt hij zich gereserveerd, enigszins wantrouwend op. Deze gereserveerdheid en zijn vluchtdrijf voor hem onbekende situaties zijn kenmerkend voor de SWH en dienen behouden te blijven als rastypische eigenschappen.

De benadering van de SWH door vreemden vraagt enige kennis van en inzicht in het gedrag van deze hond, die gereserveerdheid en vluchtdrijf als eigenschappen in zich draagt.

Een geforceerde, door de SWH niet gewenste benadering door een vreemde, kan er toe leiden, dat de vluchtdrijf gaat overheersen. En een belemmering van deze eigenschap door bijvoorbeeld de beperkte bewegingsvrijheid van de aangelijnde hond kan aanleiding zijn voor angstig lijkend gedrag.

Hieruit blijkt overduidelijk dat de SWH geen allemansvriend is die zich door iedereen laat aanhalen. Benadrukt is al dat hij gereserveerdheid moet tonen. Het is de leek die gereserveerdheid en vluchtdrijf als angst ervaart. Op tentoonstellingen is het lastig wanneer de SWH zich onprettig voelt en vluchtdrijf toont door naar achter getrokken oor en lichtgebogen staartdracht onder de buik. Zijn vaste begeleider is veelal de factor die de hond in deze gemoedstoestand

brengt, onbedoeld mist de SWH het vertrouwen in de leider (alpha) die hem vervelende situaties opdringt. Ook is het leefmilieu waarin de SWH zijn leven doorbrengt mede bepalend voor zijn gedrag. In het buitenleven verlaat hij niet graag zijn veilige geborgenheid, terwijl een druk en meer lawaaiige leefomgeving zijn oplettendheid zal prikkelen. Honden die hun leven in een kennelhuisvesting doorbrengen, schuwen in verhoogde mate het onbekende.

Wie zich weet in te leven in het nog sterk aanwezige natuurlijke gedrag en zijn hond met geduld weet te trainen op het vertrouwen in zijn begeleider, zal ervaren dat hij een oplettende onverschrokken hond als kameraad heeft die veel te leren valt. De Saarlooswolfhond train je op zijn overgave aan instructies, het afdwingen door middel van bevelen zal weinig succesvol blijken.

GEBRUIK ¹⁾

De SWH, niet gefokt voor een specifiek gebruik, heeft eigenschappen in zich, die hem zich doen gedragen als een trouwe en betrouwbare gezelschapshond of huishond.

Dit geeft zonder meer aan dat de Saarlooswolfhond niet voor africhting geschikt is, dus geen waakhond is welke gerangschikt kan worden onder dit begrip. Zoals al elders vermeld zal de SWH, veelal stil en niet opvallend, zijn leider voor naderend onheil waarschuwen en verder vertrouwen op zijn leiderschap.

De Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden zal nooit toestemming verlenen om de SWH te trainen op de aanval. Wie zijn gereserveerdheid onaangetast koestert mag alle vertrouwen hebben in zijn betrouwbaarheid.

HOOFD [1]

Het hoofd moet een wolfachtige indruk maken en in grootte harmoniëren met het lichaam. Van boven en opzij gezien moet het hoofd wigvormig zijn. De schedel [2] toont vlak en breed, maar ten opzichte van de breedte moet gewaakt worden voor overdrijving, omdat dit de typische wigvorm verstoort. De achterhoofdsknobbel [3] mag niet opvallen.

Het hoofd is in essentie het belangrijkste deel aan de hond. Aan het hoofd herkent men het ras. Hebben we een naar omschrijving goedgebouwde hond maar mist het hoofd de vereiste kenmerken, dan zullen we de hond niet of nauwelijks als vertegenwoordiger van het ras herkennen. Dat de achterhoofdsknobbel [3], ook wel occiput of jachtknobbel geheten, niet mag opvallen, is gelegen in het feit dat hoofd en hals, welke laatste voorzien is van een stevige peesplaat [9], in gestadige draf in het verlengde van de ruglijn [10] wordt gedragen en hier het achterhoofd niet geprononceerd mag zijn. Het dragen van hoofd en hals ten opzichte van de ruglijn is een manier van voortbewegen dat voor zowel de wolf als de SWH kenmerkend is.

De overgang van de krachtige snuit (neusrug) [5] naar de schedel [2] toont een lichte stop [4].

De stop is de overgang van de neusrug naar de schedel en is een gematigd vloeiende welving tussen beide ogen. Een te diepe of een te ondiepe stop geven een ander soort hoofd, wat de oogplaatsing en expressie verstoort.

De brug van de neus is recht en gaat over in een goed gepigmenteerde neusspiegel [11].

De boven- en onderkaak [6] zijn sterk en bevatten een wit, krachtig ontwikkeld en compleet gebit, dat scharend tot zeer krap scharend is.

Krachtige kaken en tanden zijn essentieel voor het scheuren van huid en botverpulvering. De SWH heeft een uitzonderlijk sterke bijtkracht die behouden is van zijn stamouder. Een tanggebit, op elkaar staande tanden, is toegestaan maar verdient geen voorkeur. Een scharend gebit wordt herkend aan de boventanden die al dan niet voldoende ruim over de ondertanden vallen.

De lippen [7] sluiten goed aan.

De lippen moeten goed gesloten zijn. De mondhoecken ogen niet opvallend.

De voorsnuit [5] en de schedel [2] verhouden zich in hun lengtes één- op- één, waarbij de bovenkaak zich beslist niet grof mag tonen vergeleken met

de schedel: een te grove voorsnuit ontstelt de typisch wolfachtige wigvorm. De onderkaak [8] mag niet opvallend zijn.

De voorsnuit en de schedel dienen even lang te zijn, de lichte stop ligt dus op gelijke afstand van de neuspunt en de achterhoofdknobbel.

Hier dient vermeld te worden dat ook ten aanzien van schedel-voorsnuit-verhouding, inkruisingen hieraan herkend kunnen worden: deze zijn niet volgens de één-op-één verhouding, de schedel is ronder van vorm, het oor te hoog geplaatst, te dun, te puntig, en onvoldoende behaard aan de binnenzijde. De ogen zijn te donker, te amandelvormig (nauw) en te schuin geplaatst.

Zeer kenmerkend is de belijning van de voorsnuit naar een goed ontwikkeld jukbeenboog [12]. Samen met de juiste vorm en plaatsing van het oog [13] in de schedel draagt deze ten zeerste bij aan de wolfachtige verschijning. De oogkas mag niet uitgesproken zijn en de wenkbrauw dient in vloeiende lijn over te gaan in de schedel.

De hier bedoelde belijning is essentieel voor de bedoelde wigvorm.

OGEN [13]

De ogen zijn bij voorkeur geel van kleur en amandelvormig. De ogen zijn enigszins schuin geplaatst, niet puilend of rond, gevat in goed aansluitende oogleden.

De uitdrukking van de ogen is oplettend, wel gereserveerd, doch zonder angst.

Het oog is een zeer rastypisch kenmerk, dat de gewenste wolfachtige verschijningsvorm benadrukt. De goede expressie wordt daarom alleen verkregen door de aanwezigheid van een licht oog. Er dient veel waarde te worden gehecht aan de kleur, vorm en juiste plaatsing in de schedel.²⁾

- **De oogkleur is geel, maar bij het ouder wordende dier mag deze zich donkerder kleuren. Echter de oorspronkelijk aanleg voor geel dient herkenbaar te blijven.**
- **Een in aanleg bruine oogkleur is minder gewenst.**
- **De oogkas gaat in vloeiende lijn in de schedel over: een te geprononceerde oogkas, geaccentueerd door de wenkbrauw samen met te veel stop, is ongewenst.**

Dit geeft aan dat de kleur, de vorm en plaatsing van de ogen in het schedeldak kenmerkend zijn voor het wolfachtige uiterlijk. Alle kleurslagen dienen een geel oog te hebben.

Aangegeven is dat op hogere leeftijd de oogkleur iets donkerder mag kleuren (voorkomend bij één van de wolfsgrauwe kleurstellingen) mits de aanleg voor geel herkenbaar is.

Anders is de als erfactor door inkruisingen ingeslopen ongewenste bruine oogkleur, deze dient bij keuringen zwaar te worden aangerekend. Het beleid van de Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden voorziet erin dat fokken met honden die de bruine oogkleur tonen worden uitgesloten. Ook zijn er reeds honden gezien met een blauwe iris en het zogenaamde glasoo. Het hoeft geen betoog dat dit niet 'des Saarloos' is en moet worden tegengegaan.

Gelijktijdig met het opduikende verschijnsel bruin oog, is ook de meer en meer te nauwe amandelvormige en schuiner geplaatste oogvorm opgedoken. Deze kan eveneens niet aan de raszuivere Saarlooswolfhond worden toegedicht en wordt door de Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden afgekeurd.

Wanneer men de SWH te dicht benadert zal dit onmiddellijk invloed hebben op de pupilgrootte. Beoordeel dit ras altijd op afstand.

OREN [14]

De oren zijn middelgroot en vlezig.

Het oor is driehoekig van vorm, heeft een afgeronde top en is van binnen behaard.

De basis (ooraanzet) [15] ligt op ooghoogte.

De oren zijn zeer beweeglijk en geven uitdrukking aan stemmingen en emoties ³⁾ van de hond.

- **Storend en ongewenst zijn te spitse en te hoog aangezette oren.**

- **Te wijd uitstaande oren ontsieren het hoofd in zijn typische verschijningsvorm, zijn derhalve minder gewenst.**

De visuele indruk van de oorgrootte verhoudt zich tot de vacht (lengte en dichtheid beharing).

De oren verzinken bij een volle vacht in de beharing waardoor deze kleiner ogen. De oren zijn zeer beweeglijk daar de SWH geen seconde verslapt in zijn oplettendheid, het is de overlevingsdrang die zich niet door een commando laat beïnvloeden.

HALS [16]

De hals toont droog en is goed bespierd.

De hals gaat in een zeer vloeiende lijn over in de romp [17]. De hals kan vooral in de wintervacht gesierd worden met een fraaie kraag.

De lijn [18] van de keel naar de borst heeft een vloeiend verloop.

De keelhuid is minimaal en niet opvallend Het is kenmerkend voor de SWH hoofd en hals in ontspannen draf bijna horizontaal te dragen ⁴⁾.

Kenmerkend voor een goede hals-rug belijning is de niet-geaccentueerde overgang ter hoogte van de schouderpunten [19], die tijdens het gaan onbeweeglijk zijn. Bij een perfect overvloeiend verloop mag worden aangenomen dat de hond in volkomen harmonie is gebouwd.

ROMP [17]

De SWH is langer dan hoog.

De rug [10] is recht en sterk.

De ribben zijn normaal gewelfd.

De vloeiende borstbelijning reikt tot maximaal de elleboog [20].

Borst en ruimte tussen de voorbenen tonen matig breed in vooraanzicht.

De buiklijn [21] is strak met een licht opgetrokken lijn. Er moet gewaakt worden voor te veel massa van de borst [22], want dit verstoort de typische belijning, welke de gestadige draver kenmerkt.

Het silhouet is eerder rank en zeer wolfachtig.

De romp zegt veel over de hond en daarom enige toelichting.

De ribben moeten normaal gewelfd zijn, en daarom waken we ervoor dat deze niet te vlak worden en de rug van boven bezien niet te smal wordt.

De wijdte tussen de voorbenen is matig breed, in afmeting zijn dit plus minus vier vingers naast elkaar van een middelgrote hand. Wanneer we deze breedte beredeneren en de toegestane licht franse stand van de voorbenen hierin betrekken, dan kunnen we ons een beeld vormen van de sprintsnelheid én wendbaarheid.

Ten aanzien van de beschrijving 'licht oplopende buiklijn' dient vermeld dat hier een licht onderscheidt wordt gezien tussen reu en teef. De buiklijn van de teef oplopend naar de hongergroef is meer opgetrokken dan bij de reu. Een teef is in aanleg veelal hoogdragend terwijl de reu kracht ontleent aan een imposant lichaam.

De rug moet recht en sterk zijn wat inspeelt op een eveneens fraai belijnde buik- en flanklijn.

STAART EN STAARTAANZET [23]

De staart is breed aangezet en welig behaard. De staart [24] reikt minimaal tot aan de sprong [25].

De staart lijkt wat lager aangezet, veelal geaccentueerd door een lichte dip bij de aanzet [23]. De staart wordt (licht) sabelvormig tot bijna recht gedragen.

In actie of draf mag de staart hoger gedragen worden.

Bij de wolf is te zien dat bij een gestadige draf (de loop wanneer vele kilometers worden overbrugd) de staart onbeweeglijk naar beneden hangt.

De staartaanzet speelt onmiskenbaar een rol in de beoordeling tot bekkenligging en achterhandhoeking. De staartaanzet ligt iets verzonken tussen het bekken waardoor er ten onrechte de inschatting wordt gemaakt van een meer schuinliggend bekken.

VOORHAND ⁵⁾

Het schouderblad [26] is voldoende lang en breed ontwikkeld. Het ligt onder een hoek van ongeveer dertig graden ten opzichte van de verticale loodlijn, een normale, doch niet overdreven hoeking.

De opperarm [27] is in lengte evenredig aan die van het schouderblad en vormt met het schouderblad een normale, doch niet overdreven hoeking.

De voorbenen [28] zijn recht en goed bespied. De botstructuur ervan is ovaal van vorm en is niet grof: de benen tonen in verhouding tot het lichaam eerder een zekere rankheid.

De ellebogen [20] sluiten goed - niet geknepen - aan. Als gevolg van ribwelling en van de juiste ligging van schouderblad-opperarm toont de ruimte tussen de voorbenen zich matig breed.

De voeten (type hazenvoet) [29], goed bespied en gekromd en voorzien van stevig ontwikkelde voetzolen, zorgen samen met de sterke pols en met de matig schuin geplaatste middenvoet [30] voor een goede schokopvang.

In stand is een licht buitenwaartse plaatsing toegestaan.

ACHTERHAND ⁵⁾

De bekkenhelling [31] is normaal. Deze lijkt door de lage staartaanzet [23] - dikwijls geaccentueerd door een dip - vaak meer hellend.

De hoeking van de achterhand is in harmonie met die van de voorhand.

Het dijbeen [32] heeft een normale lengte en breedte en is sterk bespied.

De knie [33] en hakhoeken [34] mogen niet overdreven zijn. De sprong [25] is benig en bespied en kan optimaal gestrekt worden. De middenvoet [35] is voldoende lang (niet kort), staat matig schuin en loopt over in een goed gekromde en ontwikkelde voet

- In stand is een lichte koehakkigheid toegestaan.
- Het rastypische, lichtvoetige gangwerk is zeer afhankelijk van de juiste knie- en hakhoeken. Bij de geringste afwijking hieraan verdwijnt deze wijze van voortbewegen.

GANGWERK ⁶⁾

De SWH is een typische gestadige draver, die in zijn eigen tempo gemakkelijk grotere afstanden kan overbruggen. Zijn natuurlijke gangen vermoeien hem nauwelijks en doen denken aan die van de wolf.

De SWH onderscheidt zich ten eerste door zijn zeer specifieke, lichtvoetig gangwerk.

Een juiste wijze van voortbewegen hangt zeer nauw samen met details in de lichaamsbouw: met name zijn de juiste hoeken, die de verschillende ledematen met elkaar vormen, van grote invloed.

Tijdens de vrije, ongedwongen draf draagt de SWH hoofd en hals bijna horizontaal - in deze houding zijn dan oogplaatsing en wigvorm van het hoofd zo kenmerkend! In draf is het typisch lichtvoetige voortbewegen stevig en veerkrachtig - vooral op een natuurlijk ondergrond is de soepele, veerkrachtige polsbeweging kenmerkend.

- Bij het gestadige draven, de raseigene gang, is er geen overmatig uitgrijpen, daar dit - evenals te veel stuwende - het typisch lichtvoetige gangwerk, een voorbeeld van een energie besparende gang, verstoort

Wie de gangen van de SWH leert begrijpen zal zelf ontdekken dat de opgelegde discipline, zoals conditietraining naast de fiets niet altijd hondvriendelijk is. De SWH wil zijn eigen draf snelheid bepalen waarop u vervolgens uw trapsnelheid afstemt.

VACHT

De zomervacht is heel anders dan de wintervacht.

In de winter overheerst veelal de wollen ondervacht, die samen met de stokharige bovenvacht, de deklaag, een rijke pels over het gehele lichaam vormt en daarbij rond de hals een duidelijke kraag kan tonen.

Het is noodzakelijk, dat de buik, de binnenkant van de dijen en het scrotum met haar bedekt zijn. De haren van de totale onderkant van het lichaam en de binnenkant van de extremiteiten en aan de achterzijde van de broek zijn licht van kleur.

Zowel de wolfsgrauwe als de bosbruine SWH`s tonen donkerder op de buitenkant van de extremiteiten. Ook dienen zij een expressief masker te dragen.

- Bij de zomervacht is de stokharige bovenvacht over het gehele lichaam belangrijker.
- Temperatuurswisselingen in het najaar en in de winter kunnen van zeer grote invloed zijn op de wollen ondervacht ⁷⁾ .
- Wel dient in alle gevallen de wollen ondervacht in aanleg aanwezig te zijn.

De Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden bepleit het volume van de vacht niet al te zwaar aan te rekenen bij beoordeling. Het gaat kennelhuisvesting tegen en waarborgt een beter hondenleven binnen het gezin.

VACHTKLEUREN

De kleuren van de vacht zijn

- van licht tot donker geschakeerd zwart-wildkleurig, het zo genaamde wolfsgrauw.
- van licht tot donker geschakeerd bruin-wildkleurig, het zogenaamde bosbruin
- van licht crème-wit tot wit ⁸⁾

Het pigment van de neus oogranden, lippen en teennagels behoort te zijn

- zwart bij de wolfsgrauwe en witte SWH,
- leverkleurig bij de bosbruine en crème-witte SWH.

Het crème-wit en wit zijn zelden voorkomende kleurslagen, waarop niet doelgericht gefokt wordt

HOOGTE

De schofthoogte van de SWH varieert

- bij de reuen van 65 tot 75 cm
- bij de teven van 60 tot 70 cm,
- Geringe afwijkingen naar boven zijn toegestaan.

FOUTEN

Hoofd

- te ronde ogen,
- puilende ogen,
- een te uitgesproken oogkas, waarbij de wenkbrauw niet langs een vloeiende lijn overgaat in de schedel, wat veelal samengaat met te veel stop, en te ronde ogen,
- te hoog geplaatst en/of puntig oor,
- te wijduitstaande oren.

LICHAAM

- Laagbenigheid,
- te grove botstructuur van de benen,
- te korte bouw.

VACHT

- het ontbreken van voldoende expressie door haarkleuren is minder gewenst,
- zadeltekening door onvoldoende verdeeld zijn van de donkere haarkleuren.

STAART

- krul in de staart,
- boven de rug gedragen staart.

DISKWALIFICERENDE FOUTEN

- bij reuen mono- en cryptorchide,
- elke vorm van agressie is bij de SWH niet toegestaan, daar deze zich niet vrijelijk, doch gereserveerd dient op te stellen tegenover hem vreemde personen,
- andere dan de toegestane vachtkleuren.

TOELICHTING

- Gebruik: De SWH is een typisch roedeldier. Door en vanuit deze zeer sterk aanwezige eigenschap verlangt hij aan uw zijde te vertoeven. Deze eigenschap maakt hem volkomen ongeschikt als kennelhond: opgesloten zal hij onophoudelijk trachten zich te bevrijden, afzondering zal hem in vele gevallen doen a-socialiseren.
- De jonge SWH verlangt bij zijn opvoeding een eerlijke, consequente benadering. wil men zijn trotse en onafhankelijke karakter enigszins vormen, dan is het raadzaam zijn gedrag en gehoorzaamheid te trainen.
- Vele SWH's bleken in het verleden over goede eigenschappen te beschikken voor het werk als geleidehond voor blinden. Echter vanwege het steeds drukker wordende verkeer is reeds in het begin van de zeventiger jaren besloten te stoppen met het opleiden van SWH's voor dit werk - dit over te laten aan de school voor blindengeleidehonden die daartoe zeer selectief fokt en africht. Omdat er op de eigenschappen die belangrijk zijn voor een blindengeleidehond niet langer wordt gefokt, is de SWH geen gebruikshond meer. Hij is geworden tot wat hij is: een ideale huishond, een groot kindervriend, zeer aanhankelijk en volkomen betrouwbaar.
- Bewaking en africhting: De lettergreep wolf in zijn naam doet bij velen de mening post vatten, dat dit garant staat voor felheid.
- Niets is minder waar: de SWH mist de aanvalsdrijf omdat deze dominant wordt overheerst door zijn gereserveerdheid en de wolfeigen vluchtdrijf. Deze maken hem absoluut ongeschikt voor be- waking en bepaalde soorten van africhting die een zekere mate van agressie vereisen.
- De SWH zal zijn baas op zijn eigen, stille wijze, zelden blaffend, onraad melden.
- Zijn plaats in de roedelrangorde bepaalt, dat zijn baas als sterkste, als alfa, zal optreden.
- 2) Aan te raden valt de expressie van het oog op afstand te beoordelen. Bij een door de SWH ongewenste benadering kunnen namelijk door aanpassing aan emoties de pupillen zich tijdelijk verwijden, wat de expressie van het oog schaadt.
 - 3) Omdat zomer- en wintervacht een visueel andere indruk wekken, vraagt de beoordeling van de grootte en de plaatsing van het oor enige aandacht.
 - 4) Bij een aangelijnde SWH wordt deze typische drafhouding tijdens het showen veelal verstoord.
 - 5) Waar het typische lichtvoetige gangwerk van de SWH zeer afhankelijk is van de juiste hoekingen in voor- en achterhand, mogen deze zich in stand niet overdreven tonen.
 - 6) Het exterieur en de daarmee nauw samenhangende typische wijze van voortbewegen van de SWH is zeer afwijkend van die van aanverwante rassen: met name mag er in bouw en gangen geen enkele gelijkenis zijn met de Duitse herder.
- Wie wil oordelen over de SWH en wie zich de kennis daartoe wil eigen maken, zal door bestudering van de in bouw gelijkende wolvensoorten, de wolven van het hoogbenige Europese type, de specifieke kenmerken van de SWH beter leren begrijpen.
- Zijn specifieke gangen zijn dermate onverbrekkelijk verbonden met een juiste lichaamsbouw, dat geringe afwijkingen in bijvoorbeeld de juiste knie- of hakhoek het lichtvoetige gangwerk reeds schaden. Het herkennen van die kenmerkende details vraagt inzet en studie.
- De verworven kennis en het verkregen inzicht zullen dan niet alleen het keuren veraangename, maar bovenal een verantwoorde fokkerij tot voordeel zijn.
- 7) Onder invloed van het milieu kan de vacht zeer verschillend zijn in dikte van de pels, hetgeen is toegestaan: bijvoorbeeld een beperkte ondervacht beïnvloed door huiskamertemperatuur.
 - 8) Het crème-wit en wit zijn zelden voorkomende kleurslagen, waarop niet doelgericht gefokt wordt.

FCI-Standard N° 311
SAARLOOS WOLFD OG

(Saarlooswolfhond)

ORIGIN : The Netherlands.

DATE OF PUBLICATION OF THE OFFICIAL VALID STANDARD : 22.01.1999.

UTILIZATION : The Saarlooswolfdog was not bred with any aim for a particular utilization. He possesses qualities which enable him to be a faithful and reliable companion and house dog.

FCI-CLASSIFICATION: Group 1 Sheepdogs and Cattle dogs (except Swiss Cattle dogs). Section 1 Sheepdogs. Without working trial.

BRIEF HISTORICAL SUMMARY : Leendert Saarloos (1884- 1969) loved nature and also loved dogs. However, he found that dogs had become too humanized and intended, as a lover of the German Shepherd Dog, to breed the natural qualities back into this breed in order to produce a better working dog. For this reason he crossed the German Shepherd Dog male, Gerard van der Fransenum, a dog of classical Prussian type, with Fleuri, a female wolf which originated from the Siberian branch of the European type (1932). Breeding back to the father gave him a basic population of animals with one quarter wolf's blood. During the course of the following experimental phase with strict selection, a new breed, the « European Wolf dog » evolved. As selected animals of this new breed gave good service as guide dogs for the blind, they were at first regarded as suitable for this work. Due to the increase in the proportion of wolf blood, however the useful ability, inherited from the original ancestor, Gerard, became gradually lost and it became obvious that the breed was neither well suited to being a working nor a guide dog.

The legacy of Leendert Saarloos, not a working dog, but a dog with attributes close to nature, was recognized as a breed in 1975. At that time, the breed was named « Saarlooswolfhond » in honour of its founder. Honour to him to whom honour is due. Since then the « Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden » (Netherlands Society for the Saarloos Wolf dog), has represented the breed's interests, including the following new breed standard.

GENERAL APPEARANCE : The Saarlooswolfdog is a strongly built dog whose outer appearance (body build, movement and coat) are reminiscent of a wolf. His construction is balanced and he has quite long limbs without giving the appearance of being long-legged. The different secondary sexual characteristics are pronounced in dogs and bitches.

IMPORTANT PROPORTIONS : The Saarlooswolfdog is longer than its height. The upper jaw and skull have a relation in length of 1 to 1 to each other.

BEHAVIOUR /TEMPERAMENT : A lively dog, bursting with energy, with evidence of a proud independent character. He obeys only of his own free will; he is not submissive. Towards his master he is devoted and reliable to a high degree. Towards strangers he is reserved and somewhat suspicious. His reserve and wolf-like wish to flee in unknown situations, are typical for the Saarloos Wolf dog and should be retained as typical qualities of the breed. When strangers approach the Saarlooswolfdog, they should have some understanding for the behaviour of this dog, for his reserve and wish to flee, qualities which he carries as his inheritance. A forced, undesired approach by a stranger can lead to an overwhelming desire to flee. The suppression of this inclination, for instance through lack of freedom in a dog kept on a lead, can make his behaviour appear nervous.

HEAD : The head should give a wolf-like impression and its size should be in harmonious relation to the body. Seen from above and from the side, the head is wedge-shaped. The line from the muzzle to the well developed zygomatic arch is very characteristic. Together with the correct shape and position of the eye, this line gives the desired wolf-like appearance.

CRANIAL REGION : Skull : The skull is flat and broad. Exaggeration in respect to width must be warned against as this affects the typical wedge shape. The occiput and the eye socket must not be noticeable. The superciliary ridges should merge with the skull in a flowing line.

Stop : The transition from the strong muzzle to the skull must form a slight stop.

FACIAL REGION :

Nose : Nose leather well pigmented. Bridge of nose straight.

Lips : Well closed. Tight fitting.

Upper jaw : Must not appear coarse compared to the skull. Too coarse a muzzle disfigures the typical wolf-like shape.

Lower jaw : Not conspicuous.

Jaws/Teeth : Upper and lower jaw are well developed and have a strong and complete scissor bite which is also acceptable in the shape of a very close fitting scissor bite.

Eyes : Preferably yellow, almond shaped. Set slightly oblique, not protruding and not round, with well fitting lids. The expression is alert, reserved but not anxious. The eye is a very typical characteristic of the breed which emphasizes the desired wolf-like appearance. The desired expression is only achieved by a light eye. A great deal of value must be placed on the colour, shape and correct position in skull. With an older dog, the yellow eye colour may darken but the original disposition to a yellow colour should be maintained. Disposition to brown colour is less desirable. The eye socket merges into the skull in a flowing line : An eye socket that is too pronounced together with a pronounced superciliary arch and a marked stop are undesirable.

Ears : Medium size, fleshy, triangular with rounded tip. Hairy on inside. The ear is set on at the level of the eyes. The ears are very mobile and express the emotions and feelings of the dog.

Not desired are ears too pointed or set on too high. Ears set too far apart laterally, disfigure the head in its typical appearance and are therefore less desirable.

NECK : Dry and well muscled, merging with the back in a very flowing line. Just as flowing is the line from the throat to the chest. The neck can, especially with a winter coat, be adorned by a beautiful collar (ruff). The skin of the throat is minimal and not conspicuous. It is typical of the Saarlooswolfdog that at a relaxed trot, head and neck form an almost horizontal line.

BODY : The Saarlooswolfdog is longer than its height.

Back : Straight and strong.

Ribs : Normally sprung.

Chest : The flowing line of the brisket reaches, at the most, to the elbows. Chest and distance between legs, seen from the front, appear moderately broad. Too massive a chest should be avoided as it disturbs the outline which typifies this steady trotter. The outline is rather slim and very wolf-like.

Lower line : Taut and lightly tucked up.

TAIL : Broad and profusely coated at set on reaching at least to the hocks. Appears slightly low set, which is often accentuated by a slight depression at the set on. The tail is carried lightly curved in sabre shape or almost straight. It may be carried slightly higher in excitement or when the dog is trotting.

LIMBS

FOREQUARTERS :

General appearance: Legs are straight and well muscled. Bone is oval in cross-section and not too coarse. Legs rather show a certain grace in relation to body.

Shoulder : Sufficiently broad and long. Normal angulation of about 30° to the vertical, not exaggerated.

Upper arm : Same length as shoulder-blade; angulation between shoulder-blade and upper arm normal, not exaggerated.

Elbow : Close fitting to thorax without being pressed close. Due to the curve of the ribs and the correct position of the shoulder and the upper arm, the distance between the front legs is moderately broad

Forefeet : Harefeet, well muscled and arched with strongly developed pads.

This, together with the strong carpal joints and the lightly sloping pasterns, are responsible for good flexible, springy movement. When standing, slight outward turn is permitted.

HINDQUARTERS:

General appearance: Normal position of pelvis. Due to low tail set on, which is often accentuated by a slight depression, the pelvis, however often appears to be placed more obliquely. The angulation of the hindquarters is in balance with the angulation of the forequarters. The light movement, typical of the breed, is very dependant on the correct angulation of stifle and hock. The slightest deviation prevents this typical movement. Slight cow-hocks are permitted when standing.

Upper thigh : Normal length and breadth, strongly muscled.

Stifle : Angulation not exaggerated.

Hock joint : Angulation must not be exaggerated. Bones and muscles permit optimal stretching of hock joints.

Hocks : Sufficiently long (not short), medium slope. Hind feet : Well developed and well arched.

GAIT / MOVEMENT : The Saarloos Wolfdog is a typical untiring trotter, which can easily cover great distances at his own pace. He barely tires by his natural movement and is reminiscent of the wolf. The Saarloos Wolfdog differs greatly from other breeds through his very specific light-footed movement. The correct forward movement is very dependent on different details in the construction of the body; above all, the correct angulation of the different limbs, is of great influence. At a free unrestricted trot, the Saarloos Wolfdog carries head and neck at almost horizontal level : in this position, the position of the eyes and the wedge shape of the head are particularly

At an untiring trot, which is the movement typical of the breed, the dog shows no great reach of the limbs because this, as well as too much drive, would spoil the light-footed movement which is a model for energy conserving movement.

COAT

Hair : The summer coat differs greatly from the winter coat.

In winter the undercoat predominates mostly, which together with the guard hair of the topcoat forms a profuse coat, covering the whole body and forming a distinct collar (ruff) round the neck. With the summer coat, the guard hair of the topcoat predominates. Temperature changes in autumn and winter can have a great influence on the undercoat; but the disposition to this should always be present. It is essential that the belly, the inside of the upper thighs and the scrotum are covered by hair.

Colour : Coat colours are :

- From light to dark shaded black-game colour, so called wolf-gray.
- From light to dark shaded brown-game colour , so called « bos »-brown (Bos = forest).
- From light creamy white to white.
- Pigment of nose, eye rims, lips and toenails should be black in a wolf-gray and white Saarloos Wolfdog. In « bos »-brown or cream white dogs it should be liver coloured. The coat is pale on the whole underside of the body, on the inner side of the limbs and at the back of the breeches.

The wolf-gray as well as the « bos »-brown Saarlooswolfdog show a dark colour on the outside of the limbs. They should also have an expressive mask.

SIZE :

Height at the withers : Varies in the Saarloos Wolfdog.

- Male dogs : From 65 to 75 cm.
- Bitches : From 60 to 70 cm.

Slight deviations upwards are permissible.

FAULTS : Any departure from the foregoing points should be considered a fault and the seriousness with which the fault should be regarded should be in exact proportion to its degree and its effect upon the health and welfare of the dog.

HEAD

- Too round, protruding eyes.
- Too pronounced eye sockets so that the superciliary ridges do not merge with the skull in a flowing line. This often occurs with a pronounced stop and too round eyes.

- Ears set on too high and or pointed ears.
- Ears pointing too far outwards.

BODY

- Too deep, too short.

TAIL

- Curly tail. Tail carried over back.

LIMBS

- Too coarse in bone.

COAT

- Not sufficiently intense colours are less desirable.
- Formation of a dark saddle due to poor distribution of dark hair.

DISQUALIFYING FAULTS :

- Aggressive or overly shy.
- Any dog clearly showing physical or behavioural abnormalities shall be disqualified.
- Coat colour other than those permitted.
- Any form of aggression.

N.B:

- Male animals should have two apparently normal testicles fully descended into the scrotum.
- Only functionally and clinically healthy dogs, with breed typical conformation, should be used for breeding.

Standard FCI N°311
CHIEN-LOUP DE SAARLOOS

(Saarlooswolfhond)

ORIGINE : Pays-Bas.

DATE DE PUBLICATION DU STANDARD OFFICIEL EN

VIGUEUR : 22.01.1999.

UTILISATION : Le Chien-loup de Saarloos n'a pas été élevé en vue d'une prestation de service déterminée ; il possède des aptitudes qui lui permettent d'être un chien de compagnie et de famille fidèle et digne de confiance.

CLASSIFICATION FCI : Groupe 1 Chiens de berger et de bouvier (sauf chiens de bouvier suisses) Section 1 Chiens de berger Sans épreuve de travail.

BREF APERCU HISTORIQUE : Leendert Saarloos (1884-1969) aimait la nature et tout spécialement les chiens. Il était cependant d'avis que les chiens étaient trop humanisés et, en sa qualité d'amateur du berger allemand, il avait l'intention de revivifier dans cette race les dispositions naturelles afin d'obtenir un meilleur chien d'utilité. Dans ce but, il croisa le mâle berger allemand Gerard van der Fransenum, un chien de type prussien classique, avec Fleuri, une louve originaire de la branche sibérienne du type européen (1932). Par accouplement des descendants avec le père, il obtint une population de base dont les animaux étaient porteurs de plus d'un quart de sang de loup. Au cours de la phase expérimentale suivante, grâce à une sélection sévère, il créa une nouvelle race, le « chienloup européen ». Des exemplaires sélectionnés de cette nouvelle race donnant satisfaction comme chiens d'aveugle, on crut en premier lieu que cette race serait apte à cet emploi. Mais un apport augmenté de sang de loup, avec le temps, l'hérédité utilitaire de l'aïeul Gerard se perdit et il devint évident que cette race était en général peu apte au travail de chien d'utilité et en particulier à celui de chien d'aveugle. Le patri-moine de Leendert Saarloos, non pas un chien d'utilité, mais un chien doté de qualités naturelles, fut reconnu comme race en 1975. En l'honneur de son créateur, on lui donna à l'époque le nom de « chien-loup de Saarloos », distinction bien méritée. Dès lors, c'est la « Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden » (association hollandaise du chien de loup de Saarloos) qui fut chargée de défendre les intérêts de cette race, entre autres en rédigeant le nouveau standard qui suit.

ASPECT GENERAL : Le chien-loup de Saarloos est un chien de forte constitution dont l'aspect extérieur (conformation, allures, robe) fait penser à un loup. Il est de construction harmonieuse et a des membres assez longs, mais qui ne donnent pas l'impression que le chien est haut sur pattes. Les caractères sexuels sont prononcés chez les mâles comme chez les femelles.

PROPORTIONS IMPORTANTES : Le chien-loup de Saarloos est plus long que haut. Le rapport entre la longueur du museau et celle du crâne est de 1 : 1.

COMPORTEMENT / CARACTERE : Chien vif et débordant d'énergie, de caractère fier et indépendant. Il n'obéit que de sa propre et libre volonté ; il n'est pas soumis. Il est attaché à son maître et au plus haut degré digne de confiance. Envers les étrangers, il est réservé, passablement méfiant. Sa retenue et, dans des situations inconnues, son instinct de fuite semblable à celui du loup sont typiques pour le chien-loup de Saarloos et devraient être maintenues comme particularités de la race. A l'approche d'un chien-loup de Saarloos, les étrangers devraient faire preuve d'une certaine compréhension envers le comportement de ce chien, pour sa réserve circonspecte et pour son instinct de fuite, particularités qu'il porte dans son patrimoine héréditaire. Une approche forcée et indésirable par un étranger peut provoquer la manifestation de l'instinct de fuite. En empêchant cet instinct de se manifester, par exemple en diminuant la liberté de mouvements du chien par une laisse, le chien peut se comporter comme s'il avait peur.

TETE : La tête doit rappeler l'impression que fait celle d'un loup et correspondre harmonieusement dans ses dimensions avec le corps. Vue de dessus et de profil, la tête a la forme d'un coin. La ligne qui va du museau à l'arcade zygomatique bien développée est très caractéristique. Conjointement à la forme adéquate et la position des yeux, cette ligne donne l'aspect recherché semblable à celui d'un loup.

REGION CRANIIENNE : Crâne : Il est plat et large ; en ce qui concerne sa largeur, il faut mettre en garde contre une largeur exagérée qui porterait atteinte à sa forme en coin typique. L'os occipital et le pourtour de l'orbite ne doivent pas être trop visibles ; l'arcade sourcilière doit se fondre sans heurt avec le crâne.

Stop : La dépression naso-frontale est peu marquée.

REGION FACIALE :

Truffe (nez) : Bien pigmentée.

Museau : Fort. Le chanfrein est droit.

Lèvres : Bien jointives.

Mâchoires/dents : Les mâchoires supérieure et inférieure, bien développées, présentent une denture solide et un articulé en ciseaux complet, qui n'est acceptable que s'il est bien ajusté. En comparaison avec le crâne, la mâchoire supérieure ne doit pas paraître grossière : un museau trop grossier altère la forme typique semblable à celle du loup. La mâchoire inférieure n'a rien de remarquable.

Yeux : De préférence de couleur jaune, en forme d'amande, placés légèrement obliquement, pas proéminents ni ronds, les paupières étant bien appliquées sur le globe oculaire. L'expression est attentive, réservée il est vrai, mais pas craintive. L'oeil est très caractéristique de la race et souligne l'aspect recherché de ressemblance avec le loup. L'expression recherchée n'est obtenue que par un oeil de couleur claire.

Il faut accorder une grande importance à la couleur, la forme et la bonne position de l'oeil. Chez le sujet plus âgé, la couleur jaune de l'oeil peut devenir plus foncée, mais le ton jaune d'origine persiste à travers elle. Une prédisposition à la couleur brune est moins recherchée. L'orbite se fond imperceptiblement dans le crâne. Une orbite trop marquée conjointement à une arcade sourcilière accentuée et un stop marqué sont des défauts.

Oreilles : De grandeur moyenne, charnues, triangulaires avec une extrémité arrondie ; leur face interne est couverte de poil. Les oreilles sont attachées à hauteur de l'oeil. Elles sont très mobiles et expriment l'humeur et les émotions du chien. Les oreilles trop en pointe et attachées trop haut sont des défauts. Les oreilles attachées trop latéralement altèrent la forme typique de la tête et sont de ce fait moins recherchées.

COU : Sec et bien musclé ; il se fond en ligne harmonieuse avec le dos ; de même, la ligne de la gorge se fond sans heurt avec le poitrail. En hiver, surtout grâce au poil de saison, le cou peut s'orner d'une belle collerette. Le fanon est minimal et ne frappe pas le regard. Il est caractéristique que, chez le chien-loup de Saarloos au petit trot, la tête et le cou forment une ligne presque horizontale.

CORPS : Le chien-loup de Saarloos est plus long que haut.

Dos : Droit et fort.

Côtes : Normalement cintrées.

Poitrine : La ligne harmonieuse de la poitrine atteint au maximum le niveau des coudes. Vus de face, le poitrail et l'inter-ars paraissent modérément larges. Il convient d'éviter une région thoracique trop massive, car elle altérerait la silhouette typique qui caractérise ce trotteur-né. La silhouette est plutôt élancée et très semblable à celle du loup.

Ligne du dessous et ventre : Tendue et légèrement remontée.

QUEUE : Elle est large à sa naissance et abondamment pourvue de poils ; elle atteint au moins le niveau du jarret. Elle semble attachée un peu bas, fait qui est souvent accentué par une légère dépression près de l'attache. La queue est portée légèrement en forme de sabre à presque entièrement droite. Quand le chien est excité ou au trot, elle peut être portée plus haut.

MEMBRES

MEMBRES ANTERIEURS :

Vue d'ensemble : Les antérieurs sont droits et bien musclés. Les os ne sont pas grossiers et leur section est ovale. Par rapport au corps, les membres sont quelque peu graciles.

Epaule : Les omoplates sont de largeur et de longueur suffisantes. Elles forment avec la verticale un angle d'environ 30°, un angle normal non exagéré.

Bras : De même longueur que l'omoplate. Angle entre l'omoplate et le bras normal, pas exagéré.

Coudes : Bien au corps, sans être serrés contre la poitrine. Vu l'arcure des côtes et la localisation correcte de l'épaule et du bras, l'écartement entre les deux antérieurs est modéré.

Pieds antérieurs : Pieds de lièvre, bien musclés et cambrés, avec des coussinets fortement développés, ce qui, conjointement au carpe solide et au métacarpe légèrement oblique, assure un assortiment élastique des mouvements. En station, un pied légèrement tourné vers l'extérieur est admis.

MEMBRES POSTERIEURS :

Vue d'ensemble : La position du bassin est normale. Cependant, à cause de l'attache basse de la queue, qui est fréquemment accentuée par une légère dépression, le bassin donne souvent l'impression d'être plus oblique. Les angles des postérieurs sont en harmonie avec ceux des antérieurs. Les allures légères typiques de la race dépendent dans une grande mesure de la bonne angulation du grasset et du jarret. Le moindre écart empêche le déroulement de ce mouvement typique. Chez le chien en station, les jarrets légèrement clos sont autorisés.

Cuisse : De longueur et largeur normales, fortement musclée.

Grasset (genou) : Pas exagérément coudé.

Jarret : L'angle ne doit pas être exagéré. Les os et les muscles permettent une extension optimale de l'articulation.

Métatarse : Suffisamment long (pas court), moyennement oblique.

Pieds postérieurs : Bien développés, bien cambrés.

ALLURES : Le chien-loup de Saarloos est un trotteur typique et endurant aisément capable de franchir de longues distances à sa cadence particulière. Son allure naturelle ne le fatigue guère et rappelle celle du loup. Il se distingue d'autres races par son allure légère très spécifique.

Le bon déroulement des mouvements dépend fortement de différents détails de construction corporelle ; avant toute chose, ce sont les angulations entre les différents membres qui exercent la plus forte influence. Au trot franc et dégagé, le chien-loup de Saarloos porte la tête et le cou presque horizontalement ; c'est alors que la position des yeux et la forme cunéiforme de la tête sont caractéristiques. Au trot soutenu, allure typique de la race, le chien ne présente pas une allonge exagérée ; tout comme une poussée trop forte, une allonge exagérée déformerait l'allure typique et légère qui est un modèle idéal de mouvement économe en énergie.

ROBE

Qualité du poil : Le pelage est différent en été et en hiver. En hiver, c'est généralement le sous-poil qui est prédominant ; avec le poil de couverture il forme une fourrure abondante qui couvre tout le corps et dessine autour du cou une collerette bien définie. En été, c'est le poil de couverture qui prédomine sur tout le corps. Des différences de température en automne et en hiver peuvent exercer une grande influence sur le sous-poil ; mais la prédisposition à former du souspoil doit au moins être présente. Il faut que le ventre, la face interne des cuisses et aussi le scrotum soient recouverts de poil.

Couleur du poil : Les couleurs admises sont :

- Sable ou fauve clair à foncé charbonné, dit gris de loup.
- Sable ou fauve clair à foncé ombré de marron, dit brun de forêt (Bos bruin).
- De crème blanchâtre (sable) clair à blanc.

La pigmentation de la truffe, du bord des paupières, des lèvres et des ongles doit être noire chez le chien-loup de Saarloos gris de loup ou blanc, couleur foie chez le sujet « brun de forêt » ou blanc-crème. Le poil de toute la région inférieure du corps, à la face interne des extrémités et dans la région postérieure des culottes est de couleur claire. A la face externe des membres, aussi bien le sujet gris de loup que le sujet « brun de forêt » présentent un poil de couleur foncée. Ils devraient aussi avoir un masque qui souligne l'expression.

TAILLE ET POIDS :

La **hauteur au garrot** du chien-loup de Saarloos varie

- pour les mâles de 65 à 75 cm,

- pour les femelles de 60 à 70 cm.

De légers écarts vers le haut sont admis.

DEFAUTS : Tout écart par rapport à ce qui précède doit être considéré comme un défaut qui sera pénalisé en fonction de sa gravité et de ses conséquences sur la santé et le bien être du chien.

Tête

- Oeil trop rond, yeux proéminents.
- Orbite trop fortement accentuée, avec les sourcils qui ne se fondent pas en ligne harmonieuse avec le crâne, ce qui va avec un stop marqué et des yeux trop ronds.
- Oreilles attachées trop haut ou/et oreilles pointues.
- Oreilles trop écartées.

Corps

- Trop descendu, trop court.

Queue

- Queue enroulée.
- Queue portée sur le dos.

Membres

- Ossature des membres trop grossière.

Robe

- Les couleurs trop peu intenses sont moins recherchées.
- Mauvaise répartition des poils foncés avec formation d'une selle noire.

DEFAUTS ENTRAINANT L'EXCLUSION :

- Chien agressif ou chien peureux.
- Tout chien présentant de façon évidente des anomalies d'ordre physique ou comportemental sera disqualifié.
- Couleurs autres que les couleurs admises.
- Toute forme d'agressivité.

N.B.:

- Les mâles doivent avoir deux testicules d'aspect normal complètement descendus dans le scrotum.
- Seuls les chiens sains et capables d'accomplir les fonctions pour lesquelles ils ont été sélectionnés, et dont la morphologie est typique de la race, peuvent être utilisés pour la reproduction.

FCI - Standard Nr. 311

SAARLOOSWOLFHUND

(Saarlooswolfhond)

URSPRUNG : Niederlande.

DATUM DER PUBLIKATION DES GÜLTIGEN

OFFIZIELLEN STANDARDS : 22.01.1999.

VERWENDUNG : Der Saarlooswolfhond ist nicht in Hinsicht auf eine besondere Dienstleistung gezüchtet worden; er besitzt Eigenschaften, die es ihm ermöglichen, ein treuer und zuverlässiger Gesellschafts- und Haushund zu sein.

KLASSIFIKATION FCI: Gruppe 1 Hüte- und Treibhunde (ausgenommen Schweizer Sennenhunde). Sektion 1 Schäferhunde. Ohne Arbeitsprüfung.

KURZER GESCHICHTLICHER ABRISS : Leendert Saarloos (1884-1969) liebte die Natur, liebte auch die Hunde. Er fand allerdings, die Hunde seien zu stark vermenschlicht und beabsichtigte, als Liebhaber des Deutschen Schäferhundes, in diese Rasse die natürlichen Eigenschaften zurückzuzüchten, damit ein besserer Gebrauchshund entstehe. Zu diesem Zweck kreuzte er den Deutschen Schäferhundruden Gerard van der Fransenum, einen Hund von klassischem preussischem Typus, mit Fleuri, einer Wölfin, welche aus dem sibirischen Zweig des Europäischen Typus (1932) stammte. Die Rückkreuzungen auf den Vater verschafften ihm eine Basispopulation von Tieren mit einem Viertel Wolfsblut. Im Verlaufe der folgenden experimentellen Phase entstand unter strenger Selektion eine neue Rasse, der « europäische Wolfhund ». Da auserlesene Tiere dieser neuen Rasse als Blindenführhunde gute Dienste leisteten, hielt man sie zunächst zu dieser Arbeit geeignet. Infolge vermehrter Zufuhr von Anteilen an Wolfsblut verlor sich jedoch mit der Zeit das Gebrauchserbe des Stammvaters Gerard, und es zeigte sich, dass diese Rasse als Gebrauchshund überhaupt, also auch als Blindenführhund, wenig geeignet war. Das Erbe von Leendert Saarloos, kein Gebrauchshund, aber ein Hund mit naturnahen Eigenschaften, wurde im Jahre 1975 als Rasse anerkannt. Damals wurde der Rasse zu Ehren ihres Begründers der Name « Saarlooswolfhond » gegeben, Ehre wem Ehre gebührt. Seitdem vertritt die « Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden » die Interessen der Rasse, unter anderem auch durch folgenden neuen Standard.

ALLGEMEINES ERSCHEINUNGSBILD: Der Saarlooswolfhond ist ein kräftig gebauter Hund, dessen äusseres Erscheinungsbild (Körperbau, Gangwerk und Behaarung) an einen Wolf denken lässt. Er ist harmonisch gebaut und hat recht lange Gliedmassen, ohne den Eindruck zu erwecken, hochbeinig zu sein. Die unterschiedlichen sekundären Geschlechtsmerkmale bei Rüden und Hündinnen sind ausgeprägt.

WICHTIGE PROPORTIONEN: Der Saarlooswolfhond ist länger als hoch. Oberkiefer und Schädel haben zueinander ein Längenverhältnis von 1 zu 1.

VERHALTEN / CHARAKTER (WESEN) : Lebhafter, von Energie strotzender Hund, der einen stolzen und unabhängigen Charakter aufweist. Er ist nur aus eigenem freien Willen gehorsam; er ist nicht untertänig. Gegenüber seinem Herrn ist er anhänglich und im höchsten Masse zuverlässig. Fremden gegenüber zeigt er sich reserviert, einigermaßen misstrauisch. Seine Reserve und sein wolfähnlicher Fluchttrieb in unbekannten Situationen sind typisch für den Saarlooswolfhond und sollten als rassetypische Eigenschaften erhalten werden. Wenn Fremde sich einem Saarlooswolfhond nähern, sollten sie einiges Verständnis für das Benehmen dieses Hundes haben, für seine Zurückhaltung und für seinen Fluchttrieb, Eigenschaften, welche er als Erbgut in sich trägt.

Eine forcierte, nicht gewünschte Annäherung durch einen Fremden kann dazu führen, dass der Fluchttrieb überwiegt. Die Behinderung dieses Triebes, z.B. durch mangelnde Bewegungsfreiheit des angeleiteten Hundes, kann dazu führen, dass sein Benehmen ängstlich erscheint.

KOPF: Der Kopf soll einen wolfartigen Eindruck erwecken und in seiner Grösse mit dem Körper harmonisch übereinstimmen. Von oben und von der Seite gesehen ist der Kopf keilförmig. Sehr charakteristisch ist die Linie vom Fang zum gut entwickel-

ten Jochbeinbogen. Zusammen mit der richtigen Form und Stellung der Augen verursacht diese Linie das gewünschte wolfähnliche Erscheinungsbild.

OBERKOPF :

Schädel: Der Schädel ist flach und breit; in Bezug auf seine Breite muß vor Übertreibung gewarnt werden, da dies die typische Keilform beeinträchtigt. Das Hinterhauptbein und die Augenhöhle dürfen nicht auffallen; der Augenbrauenbogen soll in einer fließenden Linie in den Schädel übergehen.

Stopp: Der Übergang vom kräftigen Fang zum Schädel bildet einen leichten Stopp.

GESICHTSSCHÄDEL :

Nasenschwamm: Nasenspiegel gut pigmentiert, Nasenrücken gerade.

Lefzen: Gut geschlossen.

Kiefer / Zähne: Ober- und Unterkiefer sind gut entwickelt und tragen ein kräftiges und komplettes Scherengebiss, welches jedoch auch in Form einer knappen Schere annehmbar ist. Das Oberkiefer, verglichen mit dem Schädel, darf nicht grob erscheinen : ein zu grober Fang verunstaltet die typische wolfähnliche Form. Das Unterkiefer ist nicht auffallend.

Augen: Vorzugsweise gelb, mandelförmig, leicht schräg plziert, nicht vorstehend und nicht rund, mit gut anliegenden Augenlidern. Der Ausdruck ist aufmerksam, wohl reserviert, aber nicht ängstlich. Das Auge ist ein sehr rassetypisches Merkmal, welches das gewünschte wolfähnliche Erscheinungsbild unterstreicht.

Der gewünschte Ausdruck wird nur durch ein helles Auge hervorgerufen. Auf die Farbe, Form und richtige Stellung im Schädel muß sehr viel Wert gelegt werden. Beim älter werdenden Tier darf die gelbe Augenfarbe dunkler werden, aber die ursprüngliche gelbe Farbanlage des Auges sollte erhalten bleiben. Eine braune Farbanlage ist weniger erwünscht. Die Augenhöhle geht in einer fließenden Linie in den Schädel über : eine zu ausgeprägte Augenhöhle zusammen mit einem akzentuierten Augenbrauenbogen und einem markierten Stopp sind unerwünscht.

Ohren: Mittelmäßig, fleischig, dreieckig mit einer abgerundeten Spitze; Innenseite behaart. Das Ohr ist auf der Höhe der Augen angesetzt. Die Ohren sind sehr beweglich und bringen Stimmung und Emotionen des Hundes zum Ausdruck. Unerwünscht sind zu spitze und zu hoch angesetzte Ohren. Zu weit lateral angesetzte Ohren verunstalten den Kopf in seiner typischen Erscheinungsform und sind deshalb weniger erwünscht.

HALS Trocken und gut bemuskelt; er geht in einer sehr fließenden Linie in den Rücken über; ebenso ist die Linie von der Kehle zur Brust fließend. Der Hals kann, vor allem bei der Winterbehaarung, durch einen schönen Kragen geschmückt sein. Die Kehlhaut ist minimal und fällt nicht auf. Für den Saarlooswolfhond kennzeichnend ist, dass, im entspannten Trab, Kopf und Hals eine fast horizontale Linie bilden.

KÖRPER: Der Saarlooswolfhond ist länger als hoch.

Rücken: Gerade und stark.

Rippen: Normal gewölbt.

Brust: Die fließende Brustlinie reicht höchstens bis zu den Ellenbogen. Brust und Abstand zwischen den Läufen erscheinen von vorne gesehen mäßig breit. Eine zu massive Brustpartie soll vermieden werden, da dies die typische Silhouette, die diesen steten Traber kennzeichnet, stört. Die Silhouette ist eher rank und sehr wolfähnlich.

Untere Profillinie und Bauch: Straff und leicht aufgezoogen.

RUTE: An Ansatz breit und üppig behaart; sie reicht mindestens bis zum Sprunggelenk. Sie erscheint etwas tief angesetzt, was oft durch eine leichte Vertiefung beim Rutenansatz akzentuiert wird. Die Rute wird leicht säbelförmig gebogen bis beinahe gerade getragen. In der Erregung und im Trab darf sie höher getragen werden.

GLIEDMASSEN

VORDERHAND:

Allgemeines: Die Läufe sind gerade und gut bemuskelt. Die Knochen sind im Querschnitt oval und nicht zu grob. Die Läufe zeigen im Verhältnis zum Körper eher eine gewisse Grazie.

Schulter : Schulterblatt genügend breit und lang. Es bildet einen Winkel von ungefähr 30° mit der Vertikalen, eine normale, jedoch

nicht übertriebene Winkelung.

Oberarm: Gleich lang wie das Schulterblatt; Winkelung zwischen Schulterblatt und Oberarm normal, nicht übertrieben.

Ellenbogen: Sie liegen gut am Thorax an, ohne angepresst zu sein. Als Folge der Wölbung der Rippen und der richtigen Lage von Schulter und Oberarm ist der Abstand zwischen den Vorderläufen eher mässig breit.

Vorderpfoten: Hasenpfoten, gut bemuskelt und gewölbt, mit stark entwickelten Ballen, was zusammen mit dem kräftigen Vorderfusswurzelgelenk und dem leicht schräg gestellten Vordermittelfub für ein gut federndes Auffangen der Bewegung sorgt. Im Stand ist eine leichte Drehung nach aussen zulässig.

HINTERHAND :

Allgemeines : Normale Beckenlage. Durch den tiefen Ansatz der Rute, welcher häufig durch eine kleine Vertiefung akzentuiert ist, scheint jedoch oft das Becken schräger gelagert. Die Winkelung der Hinterhand ist in Harmonie mit der Winkelung der Vorderhand. Die rassetypische, leichte Bewegungsart hängt sehr von der richtigen Winkelung von Knie- und Sprunggelenk ab. Die geringste Abweichung verhindert diese typische Art der Fortbewegung. Im Stand ist eine leichte Kuhnheit erlaubt.

Oberschenkel: Normal lang und breit, stark bemuskelt.

Knie: Nicht übertrieben gewinkelt. Sprunggelenk: Winkelung darf nicht übertrieben sein. Knochen und Muskeln gewähren eine optimale Streckung des Sprunggelenkes.

Hintermittelfub : Ausreichend lang (nicht kurz), mittelmässig schräg.

Hinterpfoten: Gut entwickelt, gut gewölbt.

GANGWERK: Der Saarlooswolfhond ist ein typischer ausdauernder Traber, der in seinem eigenen Tempo bequem grosse Entfernungen überbrücken kann. Seine natürliche Gangart ermüdet ihn kaum und erinnert an die des Wolfes. Der Saarlooswolfhond unterscheidet sich stark von anderen Rassen durch sein sehr spezifisches, leichtfüssiges Gangwerk. Die richtige Art der Fortbewegung ist von verschiedenen Details im Körperbau stark abhängig; vor allem sind die richtigen Winkelungen zwischen den einzelnen Gliedmassen von grossem Einflub. Im freien, ungezwungenen Trab trägt der Saarlooswolfhond Kopf und Hals fast waagrecht : in dieser Haltung sind dann die Stellung der Augen und die Keilform des Kopfes besonders bezeichnend. Im ausdauernden Trab, der rassetypischen Bewegung, zeigt der Hund kein übermässiges Ausgreifen der Gliedmassen, weil dies, genau wie zu viel Schub, das typische leichtfüssige Gangwerk, ein Vorbild für energiesparende Bewegung, zerstören würde.

HAARKLEID

Haar: Die Sommerbehaarung ist ganz anders als die Winterbehaarung. Im Winter überwiegt meistens die Unterwolle, die zusammen mit dem stockhaarigen Deckhaar einen reichlichen Pelz über den gesamten Körper formt und um den Hals einen deutlichen Kragen bildet. Bei der Sommerbehaarung dominiert über den ganzen Körper das stockhaarige Deckhaar. Temperaturunterschiede im Herbst und Winter können einen grossen Einflub auf die Unterwolle haben; diese sollte aber in jedem Fall anlagemässig vorhanden sein. Es ist notwendig, dass der Bauch, die Innenseite der Oberschenkel und auch der Hodensack mit Haar bedeckt sind.

Farbe : Die Haarfarben sind:

- Von hell bis dunkel schattiertes Schwarz-wildfarben, das sogenannte Wolfsgrau.
- Von hell bis dunkel schattiertes Braun-wildfarben, das sogenannte « Bos »-braun, (« bos »=Wald).
- Von hell crème-weiss bis weiss.

Die Pigmentierung von Nase, Augenrändern, Lippen und Zehenkrallen soll beim wolfsgrauen und weissen Saarlooswolfhond schwarz, beim « waldbraunen » und crème-weissen leberfarben sein. Die Haare der ganzen Körperunterseite, an der Innenseite der Extremitäten und an der Hinterseite der « Hosen » sind hell in der Farbe. Sowohl der wolfsgraue als auch der « waldbraune » Saarlooswolfhond zeigen an den aussen Seiten der Extremitäten dunkle Farbe. Sie sollten auch eine ausdrucks- volle Maske haben.

GRÖSSE UND GEWICHT:

Die Widerristhöhe beim Saarlooswolfhund variiert

- bei den Rüden von 65 bis 75 cm,
- bei den Hündinnen von 60 bis 70 cm.

Geringe Abweichungen nach oben sind zulässig.

FEHLER: Jede Abweichung von den vorgenannten Punkten muss als Fehler angesehen werden, dessen Bewertung in genauem Verhältnis zum Grad der Abweichung stehen sollte und dessen Einfluss auf die Gesundheit und das Wohlbefinden des Hundes zu beachten ist.Kopf

- Zu runde Augen, vorstehende Augen.
- Zu stark akzentuierte Augenhöhle, wobei die Augenbrauen nicht in einer fließenden Linie in den Schädel übergehen, was oft mit viel Stop und zu runden Augen einhergeht.
- Zu hoch angesetzte und / oder spitze Ohren.
- Zu weit nach aussen abstehende Ohren.

Körper

- Zu tief, zu kurz.

Rute

- Ringelrute.
- Über den Rücken getragene Rute.

Extremitäten

- Zu grober Knochenbau der Läufe.

Haarkleid

- Zu wenig intensiv ausgesprochene Farben sind weniger erwünscht.
- Bildung eines schwarzen Sattels durch schlechte Verteilung der dunklen Haare.

DISQUALIFIZIERENDE FEHLER :

- Aggressive oder übermäßig ängstliche Hunde
- Hunde, die deutlich physische Abnormalitäten oder Verhaltensstörungen aufweisen, müssen disqualifiziert werden.
- Jede Form von Aggressivität.
- Andere als erlaubte Haarfarben.

N.

- Rüden müssen zwei offensichtlich normal entwickelte Hoden aufweisen, die sich vollständig im Hodensack befinden.
- Zur Zucht sollen ausschließlich funktional und klinisch gesunde, rassetypische Hunde verwendet werden.